

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-8/21-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlović i dr. sc. Sanje Otočan, članica vijeća, uz višu sudsku savjetnicu Lanu Štok, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupaju

odvjetnici, svaki pojedinačno, iz

protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, koju zastupa predsjednik Vijeća uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Pule, Forum 1, Pula, koju zastupa opunomoćenik

radi obnove postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 5. svibnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Predlaže se da Visoki upravni sud RH:

- usvoji tužbeni zahtjev te poništi rješenje HAKOM-a od 16. prosinca 2020.

KLASA: UP/I-344-08/20-04/04, URBROJ: 376-08-20-5 te: dopusti obnovu postupka, poništi toč. IV., V., VI., VII. i VIII. rješenja HAKOM-a KLASA: UP/I-344-03-16/11/312, URBROJ: 376-10-18-21 od 30. svibnja 2018., odbaci odnosno odbije zahtjev Zainteresirane osobe (Protivnika predlagatelja) za utvrđivanjem tužitelja (Predlagatelja) kao obveznika plaćanja naknade za pravo puta te naloži Zainteresiranoj osobi (Protivniku predlagatelja) da tužitelju (Predlagatelju) nadoknadi troškove postupka;

- obveže tuženika podmiriti tužitelju troškove ovog postupka.

Odnosno da podredno:

- usvoji tužbeni zahtjev te poništi rješenje HAKOM-a od 16. prosinca 2020.

KLASA: UP/I-344-08/20-04/04, URBROJ: 376-08-20-5

- obveže tuženika podmiriti tužitelju troškove ovog postupka.“

II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Gradu Pula, Forum 1, Pula, nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

IV. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

1. Rješenjem tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (dalje: HAKOM) KLASA: UP/I-344-08/20-04/04, URBROJ: 376-08-20-5 od 16. prosinca 2020. odbijen je tužiteljev prijedlog za obnovu postupka i poništenje rješenja HAKOM-a KLASA: UP/I-344-03/16-11/312, URBROJ: 376-10-18-21 od 30. svibnja 2018. kao i zahtjev za naknadu troška.

2. Protiv označenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka temelji i obrazlaže pozivom na drukčiju odluku o rješenju prethodnog pitanja o kojem je tuženik raspravio u okviru upravnog postupka utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta, a o kojem pitanju je u okviru parničnog postupka, kao o glavnom pitanju, pravomoćnom presudom odlučio nadležni sud (članak 123. stavak 2. točka 3. Zakona o općem upravnom postupku - „Narodne novine“ 47/09, dalje: ZUP). Tvrdi da je tuženik u konkretnom slučaju u potpunosti zanemario pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda i njezine učinke na upravni postupak, a posebno na njezine učinke u pogledu odluke o prethodnom pitanju o kojem je izravno ovisilo donošenje rješenja 2018. i izricanje obveze tužitelju na plaćanje naknade za pravo puta.

3. Tužitelj navodi da tuženik, obrazlažući razloge odbijanja prijedloga za obnovu postupka, navodi da iako je postojanje drugog prava u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik) uvjet za prestanak plaćanja obveze, navedena činjenica postojanja drugog prava (ugovora) nije od značaja, niti je odlučna za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI te količine i visine naknade za pravo puta. Suprotno takvom obrazloženju, ističe da je u dosadašnjoj praksi tuženika i ovoga suda zauzet stav da se odredba članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika tumači i primjenjuje na način da nema procesnih i materijalnih pretpostavki da tuženik utvrđuje naknadu za pravo puta ako postoji koje drugo pravo po kojem infrastrukturni operator već plaća naknadu za korištenje cestovnog zemljišta. Tvrdi da takvim obrazloženjem tuženik u pobijanom rješenju proturječi dosadašnjoj praksi i pravnim stajalištima ovoga suda te vlastitim obrazloženjima iz rješenja od 2018. te obrazloženjima ovoga suda u njegovim presudama UsII-278/18-7 od 20. prosinca 2018. i UsII-364/18-8 od 20. veljače 2019.

4. Tužitelj navodi da, unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je utvrđeno kako je otkaz predmetnog ugovora o služnosti neosnovan i bez pravnog učinka te unatoč vezanošću tuženika njezinim utvrđenjima, u smislu članka 55. ZUS-a, tuženik protivno svim pravilima istu odbija primijeniti na konkretan slučaj. Smatra da se apsurdnost pobijanog rješenja dodatno ogleda u posljedicama koje bi ono imalo po tužitelja, odnosno činjenicu da bi u slučaju njegovog opstanka, tužitelj zainteresiranoj osobi bio dužan plaćati dvije naknade za korištenje nekretnina i to po dvije različite pravne osnove, odnosno naknadu za pravo služnosti prema ugovoru o služnosti, jer je ugovor o služnosti i dalje na snazi i proizvodi pravne učinke, te naknadu za pravo puta prema rješenju iz 2018. Navodi da, budući da je nadležni sud pravomoćno presudio da na predmetnim nekretninama (i dalje) postoji pravo služnosti, na temelju kojeg prava tužitelj zainteresiranoj osobi plaća naknadu za njihovo korištenje, time je u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika i usvojenog stajališta ovog suda isključena primjena prava puta.

5. Tužitelj predlaže da ovaj sud u smislu članka 26. u vezi s člankom 7. ZUS-a održi raspravu te predlaže da ovaj sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika od 16. prosinca 2020. i dopusti obnovu postupka te poništi toč. IV., V., VI., VII. i VIII. rješenja HAKOM-a od 30. svibnja 2018. te odbaci odnosno odbije zahtjev zainteresirane osobe za utvrđivanje tužitelja kao infrastrukturnog operatora i obveznika plaćanje naknade za pravo puta te naloži zainteresiranoj osobi da tužitelju nadoknadi troškove postupka, odnosno podredno da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika od 16. prosinca 2020., i obveže tuženika podmiriti tužitelju troškove postupka.

6. Tuženik je u odgovoru na tužbu tvrdi da je ovaj sud o identičnim prigovorima tužitelja već dao pravno shvaćanja u presudi poslovni broj: UsII-222/19 od 15. svibnja 2020. te poziva Sud da to pravno shvaćanje primijeni i u ovom predmetu. Dodaje da je isto shvaćanje potvrđeno i u rješenju ovog suda poslovni broj: UsII-608/19. Tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

7. Zainteresirana osoba Grad Pula-Pola u iscrpnom odgovoru na tužbu u bitnom tvrdi da je osporavano rješenje zakonito i da tužbeni zahtjev treba odbiti kao neosnovan. Navodi da je osporavano rješenje doneseno u upravnom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, a ne u postupku iz članka 8. stavka 4. Pravilnika. Navodi da je za odluku o pravnoj stvari (donošenje rješenja) u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta dostatno bilo izjaviti otkaz ugovora i da valjanost otkaza nema značenje prethodnog pitanja u smislu članka 55. ZUP-a bez rješavanja kojeg nije moguće riješiti upravnu stvar pa se osporavano rješenje ne temelji na prethodnom pitanju o kojem bi nadležni sud poslije odlučio u bitnim točkama drukčije pa da presuda Visokog trgovačkog suda kojom je odlučeno o valjanosti otkaza nije bitna za rješavanje upravne stvari, odnosno ne dovodi do drukčijeg rješenja te da je prijedlog za obnovu postupka pravilno odbijen jer tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje zakonske osnove za obnovu. Upućuje na praksu ovog suda te predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška u iznosu od 3.125,00 kuna.

8. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke kao i očitovanja stranaka tijekom upravnosudskog postupka te je, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

9. Naime, iz spisa proizlazi da je tužitelj na temelju odredbe članka 123. stavka 2. točke 3. ZUP-a podnio tuženiku prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem tuženika od 30. svibnja 2018. i poništenje istog rješenja, koji prijedlog je tuženik osporavanim rješenjem odbio kao neosnovan.

10. Tužitelj je svoj prijedlog za obnovu postupka utemeljio na presudi Visokog trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-3718/2018 od 4. rujna 2020. kojom je utvrđeno da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti i korištenju nekretnina radi izgradnje, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme od 15. prosinca 2008. neosnovan i bez pravnog učinka, smatrajući da se radi o razlogu za obnovu postupka propisanog odredbom članka 123. stavka 2. točke 3. ZUP-a.

11. Prema odredbi članka 123. stavka 2. točke 3. ZUP-a obnova postupka, u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba, može se pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti bez vremenskog ograničenja ako se

rješenje temelji na prethodnom pitanju, a nadležni sud ili javnopravno tijelo o tom je pitanju kasnije odlučilo u bitnim točkama drukčije.

12. Međutim, prema ocjeni ovoga suda, utvrđenje Visokog trgovačkog suda ne predstavlja razlog u smislu navedene odredbe članka 123. stavka 2. točke 3. ZUP-a, odnosno ovaj sud nalazi da se ne radi o rješenju koje se temelji na prethodnom pitanju, radi čega bi trebalo dozvoliti obnovu upravnog postupka u konkretnom slučaju. Naime, presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda na kojoj tužitelj temelji svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka, a u vezi s otkazom ugovora o služnosti, prema ocjeni ovoga suda ne dovodi do drugačijeg rješenja kako to pogrešno smatra tužitelj.

13. Tužitelj u tužbi, među ostalim, upućuje na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo na temelju kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Smatra da je nevaljan otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti zbog čega postoji druga osnova za plaćanje naknade za korištenje nekretnina.

14. Međutim, u predmetnom slučaju, odnosno u postupku čiju obnovu tužitelj traži, radilo se o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 143/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) pa se ne radi o postupku propisanom navedenom odredbom Pravilnika, prema kojoj je postojanje ugovora kojim bi bilo regulirano plaćanje naknade za pravo puta bilo uvjet za prestanak obveze plaćanja naknade. Osim toga, u dosljednoj sudskoj praksi već je iskazano stajalište da je izjava o otkazu ugovora, koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja kojim se odlučivalo u tom postupku, dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini.

15. Budući da se u ovom slučaju u postupku čiju obnovu tužitelj traži nije radilo o postupku u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika niti je rješenje doneseno na temelju te odredbe, ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu odredbe članka 55. ZUP-a bez rješavanja kojeg ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a posljedično tome i određivanje naknade za pravo puta. Posebno treba istaknuti da iz tog razloga presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda u vezi otkaza ugovora o pravu služnosti, ne dovodi do drukčijeg rješenja i ne predstavljaju razlog za obnovu postupka propisan člankom 123. stavkom 2. točkom 3. ZUP-a.

16. U pogledu prijedloga tužitelja za održavanje rasprave pred ovim sudom, treba istaknuti da tužitelj, tuženik, a ni zainteresirana osoba nisu doveli u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku i odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari pa je ovaj sud predmetni spor riješio bez održavanja javne rasprave, ocijenivši da su u predmetnom slučaju raspravljena sva pitanja, odnosno ona koja su odlučna za donošenje pravilnog rješenja te razlozi zbog kojih se osporavano rješenje osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja.

17. Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u točki I. izreke ove presude.

18. Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te je tužitelj odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova spora jer nije uspio u predmetnom upravnom sporu, dok je zainteresiranoj osobi na temelju odredbe članka 79. stavka

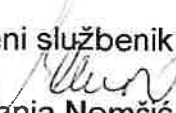
4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) dosuđen trošak spora koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu uvećan za porez na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn (točka III. izreke presude).

19. Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama (točka IV. izreke presude).

U Zagrebu 5. svibnja 2021.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš, dipl. iur., v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštteni službenik

Tanja Nemčić

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
378 HAKOM

Primjeno: 02.05.2021., 08:52 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/09	378-08/HP	
Uredbeni broj:	Priloz:	Vrijednost:
437-21-04	0	

d2703469